

men til at omgaa Forbudet. Som sagt, Bestemmelsen om de 40 Kr. er kun en Anvendelse af det almindelige Princip, og der kan ikke gøres andre Indvendinger imod det i § 4 i denne Lov, end overhovedet at opstille en saadan Grænse mellem Handel en gros og en detail. Hvad selve Spørgsmaalet om Materialisterne angaar, skal jeg tillade mig at bemærke, at som Forholdet er nu, gaar det ikke an uden videre at give Materialisterne Ret til at handle med Gift en detail; thi det vil i Virkeligheden være at lukke Døren temmelig ubegrænset op. For det første er det efter de bestaaende Regler slet ikke nødvendigt, at man skal være farmaceutisk Kandidat for at være Materialist, og dernæst er der den Forskel mellem Materialisten, selv om han er farmaceutisk Kandidat, og Materialisthandelen paa den ene Side og Apotekerne og Apotek, at Apotekerne og Apoteket ere undergivne stadig Kontrol, at der er en Række af Kontrolforanstaltninger, jævnlige Visitationer og deslige, som Materialisten ikke er underkastet, og derfor have ikke samme Garanti for Giftstofferne's hensigtsmæssige Opbevaring og Forsigtighed med at udbetale dem i Handelen, naar det overdrages til Materialisten, som naar det som nu alene er forbeholdt Apotekeren. Hvad Priserne angaar, da vil det bemærkes, at § 18, andet Stykke, indeholder en Bemyndigelse for Justitsministeren til at foreskrive takstmæssige Priser paa de vigtigste Arter og de mest brugte Arter af Gift. Det er ikke Meningen, at denne Lov skal være nogen Begunstigelse for Apotekerne, tværtimod, det er dens Hensigt, at den skal betrygge Befolkningen ganske i Almindelighed. Jeg vil for Resten tilføje, at jeg dog ikke tror, at man egentlig nærmest tænker paa Misbrug af Gift til Selvmord. Naar Folk endelig ville tage Livet af sig selv, kunne de vel nok finde paa en anden Maade end ved Gift, naar de ikke kunne faa den. Men det, som Lovens særlig sigter til at beskytte mod, er dels den forbrudte Anvendelse af Gifte til at tage Livet af andre Menneker, og dels, hvad der maaste har størst praktisk Betydning, Ulykkestilfælde ved Gift, der ved at Gift, for Eksempel nu ved Kreaturvas, efterlades i de Kar, som have været benyttede, eller at disse ikke blive tilstrækkelig udfyldte o. s. v. Arsenik er jo et saa farligt Stof, at der let kan ske Ulykkestilfælde ved det, for det første, da det er en stærk Gift, og dernæst, fordi Arsenikken hverken i Henseende til Farve eller Smag eller Lugt frembyder noget som helst særlig advarende. Der er jo mange andre Giftstoffer, som have en ubehagelig Lugt eller en stærk Smag, som øjeblikkelig røber dem, men alt

dette skal ikke være Tilfældet med Arsenik. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Kreaturvas, saa vil jeg gøre opmærksom paa, hvad det forekommer mig, at flere ærede Talere, der have udtalt sig herom, ikke have tilstrækkelig accentueret eller fremhævet, at Lovforslaget jo ingenlunde gaar ud paa, at kun Dyrlæger maa foretage Arsenikvas, det gaar netop udtrykkelig ud paa, at der kan faas beskikket Folk af Justitsministeriet, der er allerede beskikket og kan ogsaa i Fremtiden blive beskikket Personer, som uden at være Dyrlæger ved Beskikkelsen blive autoriserede til at foretage denne Kreaturvas. I den Henseende forekommer det mig, at Lovforslaget principielt slet ikke er langt borte fra det, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) nævnte, thi hans Betragtning gif jo netop ogsaa ud paa, at det ikke gif an at give det fuldkommen frit, men at man skulde sørge for, at der i enhver Kommune var en autoriseret Person, som havde Lov til at foretage denne Arsenikvas. Det er jo ikke nogen særdeles væsentlig anden Regel end den, som er givet i § 9. Jeg ser ikke rettere, end at her foresættes det. Man har nærmest holdt sig til det gældende, at denne Tilladelse skal udgaa fra Justitsministeriet, men om den lægges i andre Hænder, er jo ikke af nogen særdeles principiel Betydning. Jeg kan i øvrigt fuldkommen tiltræde, hvad et Par ærede Medlemmer have ytret om, at det er en vanskelig Lov at besatte sig med, fordi den slaar ind paa et rent teknisk Gebet, som man er fuldstændig ubevidst med, naar man ikke specielt havde studeret det. Men jeg tror heller ikke, at man kan forlange af Rigsdagen, at den skal gaa ind paa disse Detailler. Naar f. Ex. et æret Medlem sagde, at han havde siddet i Udvalget og dog ikke vidste, om alle de i § 1 omtalte Stoffer ere giftige eller ej, saa vil jeg dertil svare, at det ved jeg sandelig heller ikke af egen Erfaring, om de ere, men vi maa jo i denne Henseende stole paa, hvad der opgives fra de sagkyndige. Mange af disse Giftstoffer havde jeg ikke en Gang set Navnet paa, før jeg fik Lejlighed til at gøre mig bekendt dermed gennem dette Lovforslag, men det mener jeg virkelig heller ikke kan være hverken Regeringens eller Rigsdagens Op-gave, man bliver her nødt til at stole paa Kemikerne, de sagkyndige. Denne Sag har jo en lang Historie. Det er mange Aar siden, at den første Gang blev forelagt Rigsdagen, men da den saa blev genoptagen efter nogle Aars Forløb — det er vist to eller tre Aar siden — og forelagt i Lands-tinget, viste det sig, at der i den Arrække,